

Ty si myslíš, že nevyém,
keď ty já nyšt nepovyém,
vyém, čo študyruješ,
dze kerú miľuješ,
ver, že o tom dobre vyém.

Tvoju tajnosť dávno znám,
po tebe ju poznávám,
že myľej tu nemáš,
inú sebe hľadáš,
hľadať si ju, já nedbám.

Hľadať si ju, já nedbám,
o to sa málo starám,
pozbudem miľého,
dostanem jiného,
o to sa málo starám.

Čo hovoríš, čo myslíš,
faľšne ma v tom súdýš
ver, že nemám myľú,
teba len jedynú,
Bůh je svedek nade mnú.

Och idzi preč, nehovor,
ľahko bys ma podvodoľ,
ľahko slovy tvými
veľmy faľšnými
do zúfalství privodoľ.

Zpomen, myľá, na sebe,
čo som vystáľ pre tebe,
jak v zime, tak v ľéce,
veľkém déždi, bláce,
chodzyévaľ sem vždy k tebe.

614.

Z Velké.

Zdlouhavě.

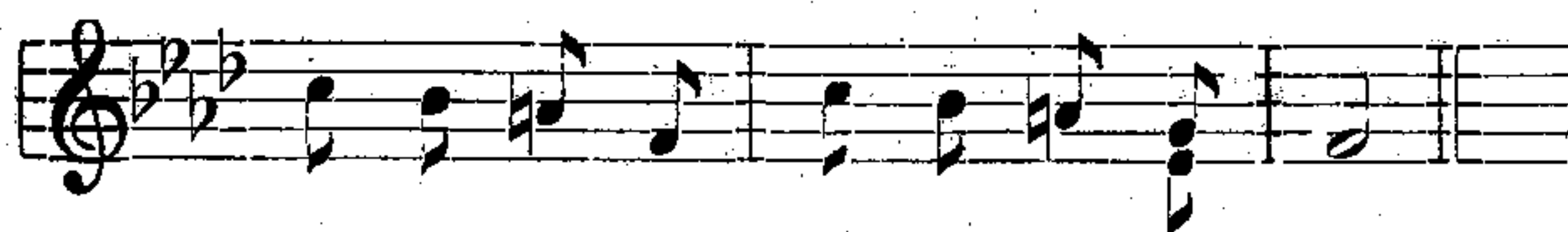
Ja pres ho - ry je chodní - ček, do že ho u -
Já sem o tom ne - vě - dě - ě - ě, že by on mi -

šlapaľ, Janí - ček Mám - li já sta - te - ček,
ľo - vaľ state - ček mo - žu já ho u - žit

mám ho pro se - be, Já šak sem já moc vy - stá - ě - ě
sa - ma bez te - be.

švárný šo - ha - jíčku pro te - be.

Ja přes hory je chodníček,
do že ho ušlapaľ? Janíček.
Já sem o tom nevěděľa,
že by on miľovaľ stateček.
Mám-li já stateček, mám ho pro sebe,
možu já ho užit sama bez tebe;
ja šak sem já moc vystáľa,
švárný šohajíčku, pro tebe.